



# ישיבת המתמידים "מאור שרגא" בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א רמת ויז'ניץ חיפה

מנ"א תש"פ

בס"ד

## פרשת "דברים"

"אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל" (א' א'). "אלה" ר"ת 'אבק לשון הרע'. על זה דבר משה "אל כל ישראל" והזהירם מפני כך, כמו שאמרו חז"ל (ב"ב קס"ה): 'רובן בגזל, מיעוטן בעריות, וכולן בלשון הרע'. הכל נכשלים באבק לשון הרע, לכן יש להזהיר את כל ישראל מפני זה. (מגלה עמוקות)

\*

לשון הרע הוא מעברות שבין אדם לחברו, ותיב לבקש סליחה מאותו אדם שדבר עליו. אבקש מהם סליחה?  
(ורח כלל ר' יג)

כמה לא נעים לנשט ולהגיד "אני מבקש ממך סליחה, כי דברתי עליו לשון הרע, ואמרת שאתה..." אם נזכר זאת, יפוג החשק לדבר לשון הרע.  
\*\*\*



למה אתה הולך? הרי מספרים פה דברים מעניינים מאד. מי שמקשיב כאן, בגיהנום בקלל לא יהיה לו מענה, ומי שמכאן בורח - לו אור גנוז זכרה.  
(ורח כלל א' דין ז)



למי אתה כותב? אני כותב לחבר. ומה אתה כותב לו? כל מיני דברים. אתה יודע שאסור לדבר לשון הרע? נדאי, אני לא מדבר.  
\*\*\*  
גם לכתב לשון הרע - אסור.  
(ורח כלל א' דין ח)



גם בטלפון השמר ושמר עצמך מדבורי לשון הרע.  
(ורח כלל ר' יג)



למה נשבת כל הזמן ואצבעותיך על האזנים? יש לך כאב אזנים? לא, דברו שם לשון הרע ולא יכלתי לצאת, על כן סתמתי את אזני!  
(ורח כלל ר' יג)



"לא קדאי ללמד חברותא עם פספסן כמו..." אם זה שקר, בקשלת בהוצאת שם רע, ואם זה אמת, לשון הרע גם על אמת אסור, ...  
לו עליך תוי אומרים, שלא קדאי ללמד אתה, כמה צער, כמה הפסד תורה היה לך.  
(ורח כלל ה' ג)



\*

"כל רודפיה השיגוה בין המצרים" (איכה א'). כל מי שרודף לעבוד את השי"ת, יוכל להשיג דווקא בימי בין המצרים. למשל: כשהמלך יושב בביתו, אז אימתו מוטלת, ואין הרשות נתונה לכל איש לבוא אליו פנימה, משא"כ כשהמלך נמצא חוץ לארמון שלו בשווקים וברחובות, אזי הוא קרוב לכל קוראיו ויאזין שוועת כל הקוראים אליו. והנמשל: כי בזמן הזה הרשות נתונה לכל אדם לבוא ולהתקרב אל השי"ת. (עבודת ישראל)

## ימי בין המצרים

אב ובנו יצאו למסע. בדרך עברו על פני בתי חרושת ומפעלים גדולים. רעש המכונות העובדות גָרָה את סקרנותו של הבן, והוא בקש מאביו, כי ברצונו לבקר בפנים ולחזות בעבודת האומנים.

נכנסו שניהם לנגריה, הביט הילד מסביב וראה קורות ולוחות עץ בגדלים שונים. עד שהוא עומד ומביט, ראה כיצד הנגרים נוטלים את הלוחות הענקיים ואת גזרי העץ גדולי הממדים וחותכים אותם לנסרים ולחלקים בגדלים שונים.



"אוויה, אבא!" - קרא הילד - "מדוע משחיתים האנשים את העץ הגדול והיפה? מדוע מנסרים הם לוחות עץ גדולים לחלקיקים קטנים חסרי תועלת? והלא כאשר מנסה אני לפרק ולשבור כלי מכלי הבית, נוזף אתה בי ואומר כי הנני עובר על 'בל תשחית'!"

חיך האב והסביר: אמנם בני, כאשר הנך מנסה לשבור משהו בבית ללא כל תועלת, אזי נוזף אני בך, אך הכנס נא עמי לחדר השני, שם תיווכח במו עיניך מה נעשה בנסרים הללו. נכנסו האב ובנו לחדר השני, ולעיני הבן התגלה מראה מרהיב: שולחנות מהודרים, ארונות יפים, כסאות מחוטבים מעשה אמן.

"הרואה אתה בני" - הסביר האב - "אלמלא ניסרו וגזרו הנגרים את לוחות העץ, לא היו יכולים להתקין את כל הפריטים השימושיים והיפים הללו". נענה הבן בראשו לאות הבנה, ושניהם יצאו לדרך.

על יד מתפרה נעצר האב. "בוא נכנס לכאן!" - אמר לבנו. נכנסו שניהם למתפרה, והבן הביט בהשתאות בגלילי בדים שונים יפים ויקרים מאד, הגלולים על שולחנות ארוכים.



משני צידי השולחן עומדים גזרנים, גוזרים וחותכים את הבד היקר בלי רחם...

"אבא!" - צעק הבן - "ראה את השוטים, המקלקלים בדים כה יפים ויקרים!" הצטחק האב ואמר: בני! שא עיניך והבט על הקולבים התלויים על הקורה! הביט הילד למעלה וראה מלבושים יפים ונהדרים, מעילים, חליפות ושמלות. "הבנתי" - מלמל הילד - "אלמלא גזרו האנשים את האריגים, לא יכלו לתפור ממנו כל זאת..."

**ילדים חביבים!** לאור משל זה אומר בעל ה"קדושת לוי" זיע"א: "גלויותינו וכל צרותינו ועינווינו - הם הכל הכנה לקראת משיח צדקנו. וזאת נרגיש רק בבוא עת פקידתנו בגאולה השלימה, אבל היום עדיין אין אנו חשים בזאת. וזה מה שנאמר: "אפס בלתך" - רק אתה הקב"ה יודע, כי "גואלנו לימות המשיח" - הכל הכנה לקראת משיח צדקנו".

וכפי שהילד נוכח, כי אי אפשר להתקין שולחן או מלבוש טרם גוזרים את העצים או את הבד, אף כך הוא ההסבר לגבי הצרות הקשות והאיומות, שעברו ושעוברות על עם ישראל בכללו ועל כל יחיד בפרט בגלות המרה. כל אלה הן הקדמה לטוב בנצחי, שיתגלה לנו בעת ביאת משיח צדקנו.

ומה שמוטל עלינו לקרב את הגאולה הוא - ההתחזקות בתורה ובתפילה בלי להתפעל מכל העובר עלינו ברגעים האחרונים של הגלות, ותפילתנו בפינו, שאכן ימהר פדות נפשנו, ונגאל במהרה, ואז נדע ונרגיש, שהכל היה תכלית הטוב.

(ניצוצי אור)